

Predikan av Jenny Arnerlöf – Vägen till Livet – 2024

Jag glömmer aldrig en sommardag för många år sedan när jag hörde en fem eller sexårig pojke som gungade högt och fint säga till sin kamrat på gungan bredvid, "Det här är livet!" Det pojken fångade med sitt lekfulla uttalande är destinationen vi talar om med temat "vägen till livet".

För pojken menade inte "nu har vi puls och medvetande"!

Han menade nu flödar livsglädjen fritt i min kropp.

Nu känns det gott att leva. Nu upplevs vitalitet.

I varje liv finns det en gräns där vi är berörda av smärta eller lidande och då lite tid på gungorna inte längre räcker för att ge oss en bestående livsglädje.

Hur kommer vi åt bestående vitalitet och livsglädje när vi har blivit för stora för gungorna?

Hur får vi tillgång till glädjen som Jesus talar om i dagens evangelietext? Glädje som ingen omständighet kan ta ifrån oss? Svaret på den frågan är inte lätt att hitta i texten men den finns där hos evangelisten Johannes.

Det står att lärjungarna var förvirrade över allt Jesus sade till dem. Han hade den svåra utmaningen att förklara något som är oförklarlig, för det som han skulle genomgå, död och uppståndelse, var utan förebild. Scenen skildras med många upprepningar som gör det lätt för oss att dela lärjungarnas förvirring.

Kontexten var den sista måltiden kvällen inför korsfästelsen. Jesus hade tvättat lärjungarnas fötter och Judas hade lämnat dem och var på väg att förråda Jesus. Johannes ger detaljen "Det var natt". Mer än en önskan att orientera oss i tiden var det ett sätt att säga att nu var mörka eller destruktiva krafter igång. Jesu tid med lärjungarna var nu kort och det fanns viktiga sista ord som Jesus ville säga till lärjungarna. Han gav dem ett

nytt bud – att älska varandra och började tala om vart han var på väg och vem han skulle skicka till dem i hans frånvaro. Sedan försökte han förbereda dem för den korta men viktiga tiden som de strax skulle gå genom. En tid vars korthet inte återspeglade dess betydelse och vikt. Han talade om en kort tid med stora konsekvenser som skulle förändra deras liv, och världens liv.

Lärjungarna stod inför själens mörka natt där de för en kort tid skulle förlora sin glädje och tro. Det var oundvikligt. Deras förväntningar och mycket av det de trodde stämde inte överens med Guds sätt att rädda och förändra världen genom Jesu död och uppståndelse. Jesus visste att de skulle förlora sin tro för en kort tid och han lät det hända, för han visste (och vet) att vår räddning är avhängig av Guds trofasthet mot oss och inte på kalibern på vår tro. Tron de hade, bristfällig som den var, räckte för Gud att jobba med.

En tro som inte förändras och korrigeras över en livstid är inte en tro på en levande Gud. För som den härliga teologen Robert Jenson uttryckte det en levande Gud överraskar oss. En levande Gud agerar inte alltid som vi förväntar oss. Jesus förberedde lärjungarna, och efterföljare som oss, att genom tro, hålla vårt inre öga öppet för en Gud som överraskar och förändrar oss. Lärjungaskap är inte alltid en process där vi går från klarhet till klarhet. Det innehåller också stunder av förvirring när vi behöver omvärdera vissa saker för att utvidga vår förståelse av en Gud som alltid är större än vi föreställt oss. Stunder när vår tro på Gud sätts på prov och korrigeras kan vara smärtsamma, men de är inte farliga för oss att gå genom. De är nödvändiga om vår tro ska vara en källa till glädje även när vi går genom svåra tider.

Glädjen Jesus talade om, glädje som ingen ska ta ifrån oss, har två betydelser. Lärjungarna skulle inte se Jesus under den korta tiden som han var död. Men glädjen över deras möte med den uppståndne – de pratade med honom, åt med honom, såg honom med egna ögon, och tog på honom med sina egna händer – den glädjen kunde ingen människa, makt eller myndighet ta ifrån dem. Det är en betydelse av glädjen som väntade dem. Glädjen av en kollektiv erfarenhet som inte kunde berövas dem. Den andra betydelsen är att Hjälparen som Jesus skulle skicka dem som han talade om tidigare i kapitlet, är en glädjekälla som inte går att kontrollera. Efter korsfästelsen och uppståndelsen skulle makter och myndigheter inte längre kunna kontrollera var Jesus befann sig. Hans förmåga att vara tillgänglig och närvarande med den som tror är obegränsad. Det är därför det finns starka underjordiska kyrkor i länder där det är förbjudet att vara kristen.

Kristi närvaro genom Anden hos den som tror ger glädje, frid, mod, självbesinning och mycket mer inför livets skrämmande och förvirrande moment. Andens glädje kan läka såren som uppstår i oss när vi har råkat ut för världens grymma skadeglädje.

Världens hån och skratt är vad Jesus talar om när han säger ”ni kommer att gråta och klaga men världen skall glädja sig”. Lagg märke till att glädjen Jesus förberedde dem för inte var en omkastning av rollerna där lärjungarnas glädje skulle komma på bekostnad av världens gråt och klagan. I en tid när vår tolerans med varandra dalar är det viktigt att påpeka att kristen glädje aldrig är skadeglädje.

Jesus säger att vår glädje kommer tack vare att *han* ser oss. Han som vet smärtan av svek, förolämpning och skada, Jesus som har varit föremålet för världens falska och grymma glädje, han ser oss och ger oss sin glädje. Han

ger den som tror på hans seger robust men ofta försynt glädje, så att vi kan vara uthålliga när vår livsväg leder genom lidande av olika slag.

Lärjungarna ville tro på honom utan att behöva gå genom svårigheten som stundade, men tills Jesus hade härdat ut och gått från död till liv fanns det inte en fullständig räddning från vår värsta fiende att tro på.

I uppståndelsens ljus upptäcker vi att vägen till livet inte är en väg som till varje pris undviker svårigheter. Vägen till livet går rakt genom det svåra för att komma ut på andra sidan till nytt liv. Under vår livstid går vi genom många olika svårigheter och allt vi går genom sker i någon slags dialog med vår tro. Det viktiga med vår tro är att den är fokuserad på Jesus, som uppenbarade det goda livet för oss och som genom sin Ande leder oss i våra ansträngningar att leva det goda livet i hans gemenskap.

I dagens text säger Jesus att lidande, svårighet, och själens mörka natt inte kan ha det sista ordet om vårt liv när vi vandrar livets vägar i hans sällskap. Det sista ordet, säger Jesus, är glädje. Inte en flyktig glädje som vi tröttar ut oss själv med att jaga efter. Det är glädje som ges fritt, som kommer när vi vet att Jesus ser oss och utan att fördröja kommer till oss med en glädje som ingen kan ta ifrån oss när vi vänder oss till honom i tro.

Det är ett ord av hopp för oss idag. Vår glädje är inte beroende av något vi själv presterar eller förstår fullt ut. Glädje kan stiga upp i oss som sav i en stam genom insikten att Jesus den uppståndne ser oss och omger oss med värmen av hans kärleksglöd. Hans blick förvandlar oss och ger nytt liv, evighetens vår, året om.

Under påsktidens kvarvarande veckor i väntan på pingst,

Må ni uppleva värmen av hans blick

Må ni känna gungans glädje, och

Må ni gripas av oförklarlig glädje och i sällskap av en vän brista ut, "Det här är livet!" Amen.